

VISKY ANDRÁS

élek, élek

hát itt az idő, levelek légideszantjai
már érkezőben a szamos felől,
hangtalanul dörrenő fegyvereik nyomán
kövér körték, álmatag almák,
szilfid szilvák, bávatag barackok
vágódnak el a fűben, s már hiába
akasztod az ablakra a sötétítő pokrócot,
elárasztják hajadat az ős zizegő
fegyveres előőrsei, kezed sietősen
elmerül napalji jegyzeteid derengő
rengetegében, megkapaszkodnál végre
valamiben, álcáznád halhatatlannak
magad, dehát mindegy, mindegy, állig
felfegyverzett apró katonák érkeznek
a szamos felől, ijedtükben smaragd-zöld
moszat-sapkát húznak vacogó fejükre
a halak, uszonyaikat puha hínárral
álcázzák, csak acélos szemük villan
meg néha a víz mélyén, mint egy
védekezésre kivont szablya, aztán
majd piciny hideg bombák zuhannak
arcodra, hiába húzódnál meg a könyvek
szekértáborában, védtelen vagy, fúj,
fúj a szél a szamos felől, hát itt
az idő? itt? itt? most vagy soha? -
élek, élek - - -